

Lacul - argumentare ca este opera lirica

O tema abordata de Mihai Eminescu este iubirea dar in lirica erotic eminesciana sentimentul dragostei pentru fiinta iubita se imbina cu admiratia fata de frumusetile naturii, asa cum se intampla in poezia "Lacul".

Aceasta creatie eminesciana este o opera lirica intrucat sentimentele poetului sunt exprimate direct si nemijlocit. Nu apare actiune, nu apar personaje, ca in operele epice, nu exista un narator iar elementele cadrului natural cinstiute doar decorul unei iubiri romantice, patimase, profunde. Poetul viseaza la o dragoste ideala, la posibilitatea implinirii ei in decorul fascinant al cadrului.

Mai intai este exprimata emotia poetului determinata de asteptarea fiintei iubite si natura vibreaza la unison cu acesta pentru ca i-a preluat zbuciumul. Motivul asteptarii este infatisat ca posibilitate, ca si gestul tandru al imbratisarii (parc-ascult si parc-astept). Iubita apare astfel ca o priecie imaginara in visul poetului, ca un ideal de iubire.

Starea de asteptare si de singuratate genereaza visul de iubire al poetului in care acesta se abandoneaza extazului alaturi de fiinta iubita, plutind pe undele lacului, sub lumina lunii.

In strofa finala, visul s-a sfarsit, poetul revine la o realitate trista, dureroasa, din care izvorasc deceptia si singuratatea care se consuma in acelasi decor, al lacului, dar mai putin luxuriant. Intensitatea tristetii, a durerii este direct exprimata prin epitetul "singuratic" si verbele "suspin" si "sufar".

Trairile interioare, prezente si aici ca in orice opera lirica, sunt surprinse in diferite momente. Al asteptarii, al visului si al reintoarcerii la realitate.

Natura apare personificata, imaginile vizuale se imbina cu cele auditive, realizate printr-un limbaj artistic deosebit de plastic in care apar epiteze sau personificari.

Poetul sugereaza, ca in orice opera lirica, o anumita atmosfera poetica, sibiectiva, caracterizata printr-o usoara seninatate si calma resemnare caci farmecul naturii diminueaza tristetea.

Este prezent si eul liric sugerat prin pronumele persoal "eu" din strofa a doua si prin formele de persona intai singular sau plural ale verbelor (ascult, astept, sa sarim, sa plutim) care exprima sentimentele mentionate, caracterizate prin profunzime si printr-o sinceritate covarsitoare, facandu-l partas si pe cititor la propriile trairi.